

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 1 жовтня 2015 року № 39 (618)

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ РОЗГРОМИВ ПРОМОВУ ПУТІНА В ООН

Президент України Петро Порошенко, виступаючи з трибуни Генеральної асамблеї ООН, назвав Росію агресором та подякував країнам-членам ООН, які підтримали резолюцію Організації та засудили порушення територіальної цілісності України.

«Але сьогодні, я повинен нагадати, що моя країна стала об'єктом зовнішньої агресії. На цей раз агресор – Росія – сусідня країна, колишній стратегічний партнер, що юридично зобов'язалася поважати суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність кордонів України», – сказав Порошенко.

Президент наголосив, що Україна відмовилася від третього за величиною ядерного арсеналу в світі в обмін на гарантії безпеки з боку, в тому числі, нинішнього агресора та подякував країнам-членам ООН, які у березні минулого року підтримали Резолюцію Генасамблеї ООН про підтримку територіальної цілісності України.

Порошенко також акцентував на тому, що «авантюра Москви» на Донбасі «не є ні громадянською війною, ні внутрішнім конфліктом». Він нагадав, що Москва намагається будь-яким чином ввести в оману світову спільноту, для чого наказує знімати відзнаки своїх військовослужбовців, розпізнавальні знаки з військової техніки, відмовляється від своїх солдатів, захоплених на полі бою, використовує мобільні крематорії, щоб усунути сліди злочину на українській землі.

Заклики Росії щодо створення антитерористичної коаліції та попередження з боку Москви про небезпеку "загравання" з терористами, що звучать останніми днями, не можуть заслуговувати довіри, зазначив Петро Дорошенко.

"Як можна закликати до створення антитерористичної коаліції, якщо ви підтримуєте тероризм прямо перед вашими дверима? Як можна говорити про свободу для народів, якщо ви караєте свого сусіда за його власний вибір? Як можна говорити про мир і закон, якщо вашою політикою є війна за допомогою маріонеткових урядів? Як можна вимагати поваги для всіх, якщо ви не поважаєте нікого?", – наголосив Порошенко.

Президент підкреслив, що будучи членом Радбезу ООН, Росія підриває мир і безпеку на регіональному та міжнародному рівнях.

"Справді, для того, щоб зберегти свій вплив у сусідніх країнах, Росія впродовж десятиліть навмисно створила навколо себе пояс нестабільності. До нього відносяться Нагорний Карабах, Придністров'я, Абхазія, Південна Осетія, Крим і Донбас. Всі ці затяжні конфлікти підтримуються, або безпосередньо пов'язані з Росією", – заявив Порошенко.

На його думку, наступним об'єктом агресії з боку Москви може бути будь-яка країна, не лише територіально близька до Росії. Свідченням цьому він назвав появу "зелених чоловічків" на сирійській землі.

Президент України також наголосив, що обмеження права вето у випадках масових насильств у світі, розширення формату Ради Безпеки, поліпшення архітектури миротворчих операцій ООН – далеко не всі пропозиції України щодо реформування ООН у XXI столітті.

Закінчення на 2-й стор.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

НА ПОЛІ ЧЕСТИ

Нещодавно в столичному Будинку вчителя відбулася презентація двотомника «На полі чести», який вийшов у видавництві «Кліо».

Перший том («Невже то я?»), упорядником якого є Олексій Сінченко, містить спогади і статті відомого українського громадського діяча, філософа і дисидента Євгена Сверстюка. У другому томі («Наш сучасник Євген Сверстюк»), упорядником якого є його друг і соратник Василь Овсієнко, опубліковані спогади людей, які знали цього дивовижної сили духу чоловіка, якого в Україні ми вважаємо моральним авторитетом.

Власне і передмова Василя Овсієнка до другого тому під назвою «Чоловік праведний» якнайточніше віддзеркалює сутність людини (праведника!), яка не лише сповідувала високі духовні та моральні принципи, а й відтворювала їх у повсякденному житті, і навіть не тому, що була надмір принциповою, а тому, що не могла жити по-іншому. Ми ж з вами дихаємо повітрям не із принципу, а тому що так нам дано від народження і ми не можемо інакше.

Закінчення на 8-й стор.

АРЕШТИ

ВЗЯТИ ПІД ВАРТУ!

Учора надійшла чергова новина репресивного характеру. Київський апеляційний суд постановив взяти під варту екс-міністра аграрної політики, «свободівця» Ігоря Швайку до четвертого листопада. Встановлено заставу в розмірі 1,218 млн грн. Щоб зібрати її, І.Швайці дали п'ять днів.

За ґратами перебуває ще один «свободівець» – Юрій Сиротюк. Саме для нього влада влаштувала показову розправу. Його посадили за грати на два місяці і, схоже, потрактували як небезпечного злочинця, оскільки Юрієві навіть не надали шанс вийти із СІЗО під заставу, якої суд не передбачив. Мало того, його взялися шантажувати брутальним тиском на сім'ю. Так, у помешканні Сиротюків провели обшук. Специфіка цієї акції полягала в тому, що виконавці навідалися до квартири о сьомій годині ранку, мабуть, щоб застати її мешканців «тепленькими» і розслабленими, мовляв, у такому стані людей легше пригнітити і залякати. Схоже, саме на це сподівалися правоохоронці, враховуючи, що малим Сиротюкам – синам Юрія – вісім і одинадцять років.

Утім, у часи Берії такі «операції» проводилися посеред ночі, а під вікнами «злочинця» очікував «чорний ворон». Сьогодні наші керманичі до такого ще не дійшли. Проте дехто з тих, хто потрапив під приціл їхньої уваги, як і їхні близькі, остерігаються, аби під час обшуку їм не підкинули «КМ» – компрометуючий матеріал, як доказ злочину, і нагадують відомий «ментовський» жарт: два грами героїну – і ви наркодилер, сто грамів – уже наркобарон.

Заходи влади щодо знищення патріотичного сегменту спонукають суспільство вбачати у кривавих подіях 31 серпня під Верховною Радою заздалегідь сплановану провокацію – і аж ніяк не «Свободою». Приміром, поінформовані джерела кажуть, що утримуваного в СІЗО Гуменюка (того самого, що начебто зберігав собі на пам'ять чеку від гранати) змушують дати покази проти конкретних лідерів «Свободи».

Юрій СИРОТЮК

А обшуки квартир «свободівців» у різних регіонах України часто ставлять під загрозу здоров'я їхніх родин. Коли спозаранку, як це було у Броварах, озброєні люди вриваються у квартиру «свободівця», який перебуває на фронті, з криками «лежать!» і валять на підлогу його неповнолітніх братів, ледве не до інфаркту доводять матір, то шок від таких диких наскоків не мине безслідно для серця матері і психіки дітей. Та виглядає на те, що очільника МВС і його сподвижників такі «дрібниці» не хвилюють. А що з цього приводу думає Президент? Адже в Україні планомірно і навмисно роздмухується дестабілізація і нагнітається протистояння. Невже на Банковій готові не зупинятися ні перед чим, коли йдеться про владу? Чи так багато важать домовленості з екс-регіоналами, які ніхто з адекватних політиків не сприймає всерйоз? Не хотілося б вірити, що муляжі Президент сприймає за ракети…

Безпардонні переслідування чинних патріотів, тобто націоналістів, викликають обурення своєю демонстративною позірністю на прикладі Юрія Сиротюка. Він – ідейний націоналіст. Тому мотивація його громадсько-політичної діяльності – і в парламенті, і в партії, як і перебування в лавах захисників Батьківщини – цілком очевидна: Україна та її свобода – найвищі цінності. Іншими словами, вони для Юрія – понад усе. Тож такий запобіжний засіб, як взяття під варту, немає сенсу: в жодному випадку Сиротюк не залишить Україну. Проте в це ніколи не повірять люди дріб'язкові і захланні, якими і маніпулюють ляльководи антиукраїнської вакханалії.

І все-таки – свободу не спинити!

Марія БАЗЕЛЮК

НОВІ ВИДАННЯ

Підтримаймо фотокнигу «Люди Майдану. Боротьба за Свободу»

Благодійний фонд "Душа України", що працює під патронатом Святійшого Патріарха Філарета, та опікунську раду якого очолює академік Борис Патон, створив виставку великоформатних світлин "Люди Майдану".

Минулого року виставка з успіхом демонструвалася на подвір'ї Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря Київського Патріархату, цьогоріч – проходила у музейно-патріотичному центрі Конгресу Українських Націоналістів, що на площі Слави у Києві. Зараз виставка демонструється у Європі, а за місяць – відправляється у турне по США.

У декілька разів збільшивши чисельність демонстрованих фотокарток, фонд підготував до друку презентаційний фотоальбом про людей і дух Майдану.

Друзі! Досі Ви не бачили Революцію Гідності настільки зблизька, якщо не були на Майдані. А якщо були, вдивіться у світлини: можливо, там є Ви, Ваші друзі і побратими. Це – новітня історія України, яку ми будуємо власноруч: створіть цей альбом для нащадків!

Від кожного з нас залежить видання великоформатного фотоальбому (1000 фото) «Люди Майдану», який висвітлює історію Революції Гідності у шокуючих знімках та емоційних розповідях учасників.

Обмежена кількість екземплярів фотокниги матиме лист подяки, підписаний власноруч шановними патроном фонду Його Святістю Патріархом Філаретом і Головою Опікунської ради фонду академіком Борисом Патоном. Фонд також підтримують видатні діячі мистецтва України. (Детальніше про проект – англійською мовою.)

Слава Україні! Героям Слава!

Геннадій КОРОЛЬОВ,
виконавчий директор фонду «Душа України»

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЩО РОБИТИ З РОСІЄЮ?

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
експерт Центру дослідження Росії

Минулого тижня відбувся установчий з'їзд новоствореної громадської організації «Рух за Україну в НАТО».

Цікавий та корисний формат співпраці зі структурами Альянсу від самого початку своєї діяльності знайшов очолюваний міністром закордонних справ України (2007–2009 рр.) Володимиром Огризком Центр дослідження Росії (ЦДР). Презентація ЦДР пройшла 18 березня цього року, а вже 1 липня за участі та підтримки Центру інформації і документації НАТО в Україні було проведено міжнародну конференцію «Криза сучасної системи міжнародної безпеки: причини і наслідки». Промовцями від України на тому заході були такі знакові постаті вітчизняної політики як Володимир Горбулін та Євген Марчук, а ще адмірал Ігор Кабаненко, посол Юрій Костенко, професор Григорій Перепелиця та інші. Разом із ними виступали посол Литви в Україні Петрас Вайтекунас, представник Німецького Атлантичного товариства, генерал-лейтенант у відставці Юрген Борнеманн. Завдяки прямому включенню перед учасниками виступила й представниця Управління з політичних питань і політики безпеки штаб-квартири НАТО Радослава Стефанова.

А 25 вересня відбувалася друга конференція на тему «Військовий потенціал Росії: міфи та реалії» за участі відомих зарубіжних фахівців – провідного аналітика Четтем хаус (Велика Британія) Джеймса Шерра, провідного аналітика Норвезького Інституту військових досліджень Крістіана Атланда та президента Австрійського Інституту європейських і безпекових студій Вернера Фассльабенда. Серед українських учасників дискусії хотів би виділити того ж таки адмірала Ігоря Кабаненка, який модерував під час обговорення питання «Аналіз ступеню загрози з боку Росії для Заходу і України та можливі контрзаходи», керівника Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння Валентина Бадрака та заступника Секретаря РНБО Олександра Литвиненка. Деякі тези з виступів і спонукали мене до написання цього матеріалу, оскільки переповісти все, що відбувалося впродовж кількагодинного засідання, просто неможливо, але певна озвучена на ньому інформація, на моє переконання, повинна вийти за межі кола фахівців і бути доведена до відома українського суспільства.

Але спершу пара не пов'язаних із конференцією загальних міркувань, які радше стосуються питань інформаційної складової розв'язаної Росією війни проти людства. Не секрет, що сучасна Росія широко використовує досвід Катерини Другої, яка підкуповувала закордонних формувальників громадської думки. Можна припустити, що це з подачі російських ЗМІ та російської агентури і ми, і світ – у зв'язку з агресією Росії проти України – зосередилися на особі Путіна. Господареві Кремля така постановка питання вигідна: поперше, він виглядає таким собі суперменом в очах російського електорату, подруге, має можливість шантажувати західних лідерів. Усіх і щодня непокоять питання, що сказав Путін, де він, що затіває, чи не хворий тощо. Висловлюються припущення, лагіднішим чи агресивнішим може виявитися його наступник. Час уже усвідомити, що справа не в Путіні і не в тому, з якої ноги той сьогодні встав. Справа в Росії. Це вона обрала Путіна виразником своєї загарбницької політики.

Друге міркування випливає з першого. Формулюючи питання таким чином («що затіває Путін?»), світова спільнота несамохіть прирікає себе на пасивну роль, розмірковує над своєю можливою реакцією у відповідь замість займати активну позицію, ставлячи питання навпаки: що робити з Росією?

А тепер про деякі наведені на конференції дані. Як зауважив Валентин Бадрак, нині Росія у військовій сфері робить акцент на здатності ведення локальних війн. Про це свідчать різні факти: і те, що вперше кількість контрактників у російській армії перевищила кількість призовників, і те, що базовою структурою в ній є бригада, і активне використання повітряно-десантних військ та спецпризначенців. Сьогодні українська армія здатна чинити опір агресорові. Але це не повинно нас розхолоджувати. Росія значно збільшує видатки на військову сферу. Навіть після припинення постачання запчастин з України та співпраці з боку наших оборонних підприємств Росія значно нарощує випуск та проводить модернізацію військової техніки і до кінця 2018 року матиме незрівнянно більшу потугу, ніж зараз. Тому Валентин Бадрак наголосив на надзвичайно важливій задачі, яка стоїть на порядку денному: недопущенні передачі Росії з боку провідних держав світу передових промислових технологій.

Але це задача не лише вітчизняних спецслужб та дипломатів. Як видається, на своєму рівні, контактуючи з громадськими організаціями інших країн, це питання повинні не випускати з поля зору й українські громадські організації. Мусимо впливати на суспільні настрої у передових демократичних державах світу, передусім членах ЄС і НАТО. Це ж стосується української діаспори.

Мусимо впливати й на керівництво нашої держави, вимагаючи не лише якнайшвидшого проведення референдуму щодо вступу України до НАТО, а й призначення керівника Місії України при НАТО (посада вільна з травня 2015 року), й запровадження посади віце-прем'єра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції і відповідних посад у структурі міністерств і відомств, й дієвого відновлення роботи міжвідомчої комісії з питань підготовки України до вступу в НАТО, яка була ліквідована 2 квітня 2010 року рішенням Віктора Януковича.

Нагадаю: Польща, Угорщина, Чехія вступили до НАТО 12 березня 1999 року, країни Балтії та Словаччина – 29 березня 2004 року, а членство в Європейському Союзі всі ці держави набули 1 травня 2004 року. Тобто вступ до НАТО у наших сусідів передував приєднанню до ЄС. Саме така послідовність видається логічною й для України. Ми, тобто переважна більшість громадян, які не мають ані бізнесу в Росії, ані наміру емігрувати, в умовах російської агресії, коли на порядку денному стоїть питання виживання України як держави, мусимо вимагати відповідних кроків від української влади.

ПОЛІТИКА

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ РОЗГРОМИВ ПРОМОВУ ПУТІНА В ООН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Україна виступає за поступове обмеження права вето з його скасуванням у подальшому. Право вето не повинно стати актом прощення за злочин, який може використовувати в будь-який час, який можна "витягти з рукава" для того, щоб уникнути справедливого покарання", – зазначив він.

У цьому зв'язку Порошенко привітав ініціативу президентів Франції і Мексики "щодо політичної декларації про обмеження права вето серед постійної п'ятірки Раби Безпеки у випадках масових звірств".

Президент зазначив, що головна увага повинна бути приділена модернізації Ради Безпеки ООН – у тому числі розширенню членського складу та вдосконаленню методів його роботи.

"Склад Ради Безпеки ООН має відображати реалії XXI століття та представляти більшу кількість країн Африки, Азії та Латинської Америки. Додаткова місце непостійного члена в Раді має бути віддане країнам Східної Європи, оскільки їх число подвоїлось за останні два десятиліття", – наголосив Порошенко.

Ряд політичних експертів-міжнародників зазначили, що з трибуни Генеральної асамблеї ООН Петро Порошенко по пунктах розгромив промову В.Путіна, яку той виголосив напередодні.

За повідомленнями
інформагенств

НА ПУЛЬСІ

На Київщині відбудеться патріотичний табір «Повстанська Ватра»

Із 1 по 4 жовтня поблизу смт Козин, що на Київщині, відбудеться табір "Повстанська Ватра", на якому збереться близько 80 молодих людей зі всієї України та з-за кордону, аби здобути нові знання та вміння у колі успішних людей.

"Повстанська Ватра" – це поєднання тренінгів, спілкування з успішними та відомими людьми зі спортивними іграми, вечірньою ватрою, співами, дружньою атмосферою. Окрім того, учасники вчитимуться писати проекти, що вирішують конкретні соціальні проблеми, а найкращий з них отримає фінансування до 3 000 грн на реалізацію.

Гостями та спікерами, що підтвердили свою участь, стануть:

- Таміла Ташева ("КримSOS")
- Валерій Чоботар (боєць ДУК)
- Юрко Журавель (лідер гурту "ОтВінта")
- Олександра Матвійчук (юрист, голова правління Центру громадянських свобод)
- Леонід Кантер (режисер "Добровольців Божої Чоти")
- Сергій Василюк (лідер гурту "Тінь Сонця")
- Ігор Кулик (директор архівів СБУ)

Захід організовує Молодіжний Націоналістичний Конгрес за сприяння Міністерства молоді та спорту України вже дванадцятий рік поспіль. Більше інформації: mnk.org.ua/vatra

Запрошуємо висвітлити захід. Просимо зазда легідь попередити, якщо Ви бажаєте відвідати табір у конкретний день чи потрапити на конкретний елемент програми: (050) 607-49-54 (Марія), press@mnk.org.ua

Як дістатися до місця проведення табору: http://prolisok.in.ua/contacts.php

Прес-служба МНК

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Максимович Олег	(095)-672-11-98
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Роговський Дмитро	(063) 790-15-37
Полтава	Небилович Микола	(096) 924-79-83
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 НАЦІОНАЛЬНА ОСВІТА

ПОЛІТИКА ЗРОСІЙЩЕННЯ ТРИВАЄ

Міністерство освіти та науки «ДНР» з моменту підписання 1 вересня 2014 року наказу про «перепідпорядкування освітніх закладів усіх рівнів і форм власності, що перебувають на території Донецької Народної Республіки управлінню Міністерства освіти і науки ДНР» досягло великих «успіхів».

Станом на 1 вересня 2015 року «успішно» ліквідовано всі навчальні заклади з українською мовою навчання. Всі школи переведені на навчальні програми Російської Федерації з оцінюванням за п'ятибальною системою, з вилученням предметів «історія України» та «географія України» і введенням предмету «история Отечества», в курсі якого передбачено вивчення історії СССР, Російської імперії, «истории ДНР» та «права ДНР». Поки що залишено предмети «українська мова» та «українстька література», але зменшено на них кількість годин, а також вилучено з програм твори письменників українського патріотичного спрямування. На першовересневих традиційних шкільних лінійках звучав гімн терористичної організації ДНР та на приміщеннях усіх шкіл висять прапори терористів ДНР. Тут все ясно, тут все прозоро – розбудовують «русский мир» на так званій території України, не підконтрольній Києву.

Однак на підконтрольних Україні територіях Донеччини зросійщення триває… руками чиновників-сепаратистів, як, приміром, у м. Костянтинівка.

Сьогодні в Україні немає жодної людини, яка б не знала про трагічні й криваві події в Донбасі, які почалися півтора роки тому. Чому це трапилось? Причин тому багато – і глибинних, і тих, що на поверхні.

Але однією із головних причин, а можливо, й головною, було те, що влада регіоналів, яка протягом більше двадцяти років домінувала тут, демонстративно і нахабно ігнорувала та всіляко принижувала українську мову, українську культуру, українську історію – все те, що закладають у душі дівчат і хлопчаків школа та вчителі, все те, що робить людину не просто людиною, а громадянином і патріотом України. Бо жити в країні і не любити її, як це траплялось (і, на превеликий жаль, спостерігається ще й зараз), це, м'яко кажучи, дуже погано. Мабуть, тому кількість україномовних шкіл в Донбасі не збільшувалась – розвиток української мови та історії не входив до стратегічного плану регіоналів, які були прибічниками Росії. І цього вони ніколи не приховували.

Гадалося, що після звільнення міст і сіл Донбасу від сепаратистів, начебто оновлена українська влада зробить все, щоб помилки, які накопичувались в регіоні десятиріччями, виправити якомога швидше. Адже значна частина населення, відчувши на собі всі «принади» сепаратизму, сама потягнулася до всього українського – мови, культури, історії, традицій, національної символіки, гімну. Так Путін аполітичних людей зробив патріотами, а патріотів – супер-патріотами і навіть героями.

На превеликий жаль, сталося зовсім не так, як бажалося багатьом українцям. Чимало чиновників, які працюють на місцевих рівнях влади, залишаються консерваторами, якщо не сказати – «совками». Мало того, вони продовжують нищити українську мову. Ось вам конкретний приклад.

Уже місяць, як головною подією міста Костянтинівка Донецької області є заходи, які призведуть до закриття україномовної ЗОШ № 1, внаслідок чого школу ліквідують на наступний навчальний рік. Начальниця управління міської освіти Ольга Барабаш доповіла на обласній серпневій колегії освіти , що вона закриває цю школу. Її поправили, що закриття та оптимізація – це компетенція сесії міської ради. Але розмови вже пішли по місту. Батьків, які хотіли віддати дитину в цей навчальний заклад, відверто запитували: «Куди ви її віддаєте? Адже школа буде закрита». В результаті такої відвертої пропаганди понад 100 дітей пішли зі школи і станом на 1 серпня в ній залишилось 148 учнів. Заяв в перший клас на навчання українською мовою залишилось тільки 11. Звичайно, що перший український клас начальниця тут же заборонила відкривати. Щоб не залишитись взагалі без першого класу, директор набрав 20 школярів у перший клас з російською мовою навчання, але начальниця залишає цей клас навчатися не в школі, а в дитячому садочку. Отже на 31 серпня 2015 року школа з закладу з українською мовою навчання перетворилась на двомовну школу завдяки «патріотичній» роботі нової начальниці міської освіти Ольги Барабаш.

Але на цьому вона не зупинилась і вже 1 вересня (!?) видає наказ №205 "Про раціональне комплектування класів на 2015/2016 рік згідно з листом від міського фінансового управління Костянтинівської міської ради", яким вона наказує 4,6,8 класи школи об'єднати з відповідними класами в школі №3, а 10 клас – з класом з російською (?!) мовою навчання в школі № 6. Хтось, напевно, пояснив начальниці абсурдність та незаконність такої підстави «об'єднання» класів шкіл №№ 1,3,6, бо вже 3 вересня появляється на світ новий шедевр – наказ №214 «Про комплектування класів ЗШ №1 на 2015/2015 навчальний рік». У преамбулі написано просто: «...провести комплектування класів з низькою наповнюваністю за рахунок об'єднання малокомплектних класів ЗШ №1 з українськими класами ЗШ №3, ЗШ № 6".

Байдуже, що батьки не бажають цього і пишуть скарги в різні інстанції, ходять на прийоми до чинуш з Донецької ОВЦА, які обіцяють їм залишити школу в спокої, а за їх спиною діють навпаки. Байдуже, що школа №1 була однією лише з чотирьох україномовних шкіл в місті, розташованих на великій відстані одна від одної. Але Карфаген повинен бути зруйнований – і все!!! Всі інші навчальні заклади (в місті їх 19) – російськомовні, в деяких з них є лише окремі україномовні класи. Учнів, які навчались в цих чотирьох україномовних школах було 1002, що складає заледве 17 відсотків від усіх 5751 учнів міста. Разом з школярами, які навчаються в українських класах російських шкіл таких дітей 43 відсотки. Російською мовою – 57 відсотків.

Нагадаємо, що на виконання Закону УРСР «Про мови в УРСР» в 1990 році була прийнята Державна програма розвитку української та інших мов до 2000 року, а на виконання цієї Програми Донецьким облвиконкомом 10 квітня 1991 року за №135 прийнята обласна Програма для запровадження української мови в усі сфери життя на Донеччині на 10 років. Згідно з цією програмою навчально-виховні заклади м. Костянтинівки мали бути приведені у відповідність до національного складу населення (на той час за переписом 1989 року в Костянтинівці проживало 53 відсотки українців і 43 – росіян). Тобто, ще в 2000 році в Костянтинівці мало бути 53 відсотки шкіл з українською мовою. Та виконання тієї державної програми було повністю провалено.

І в таких умовах міська влада, яка вже кілька років тероризує керівництво вчителів та батьків цього навчального закладу можливим закриттям, взялася за справу досить рішуче. Не попередивши заздалегідь (хоча б після останнього дзвоника) батьків та учнів про «оптимізацію», тобто практичне закриття школи на наступний рік (якісь чутки про це – то ж, зрозуміло, зовсім інша річ), міський відділ освіти всього за декілька (!) днів до початку нового навчального року, поставивши усіх перед фактом, почав масовану атаку на них, а також на проукраїнську громадськість міста з метою досягти свого. Адже в школі фактично залишається на сьогодні 5 класів (1, 2, 3, 7, 11), один з яких навчається в дитсадочку, а не в школі. На наступний рік одинадцятий клас випуститься і перший не набирається – і в школі залишиться три класи!!!

Такі механізми та схеми закриття УКРАЇНСЬКИХ шкіл діють у Донбасі, як і боротьба з батьками, які хочуть, щоб їхні діти навчались в українських школах!!! Вникнути, що саме наслідки русифікації призвели до трагедії війни в Донбасі чомусь не приходило чиновникам в голову, як і те, що треба перевести інші школи на УКРАЇНСЬКУ мову навчання – на підставі відповідної роботи з батьками. Це сприяло б піднесенню патріотизму, який починається з освіти. А так державний чиновник продовжує сприяти розвитку сепаратизму. Прикро, але ніхто (!) з влади не розглядав різні варіанти життєдіяльності цієї школи, можливості її збереження, мова йшла лише про закриття!

Напередодні нового навчального року на термінових зборах батьків і учнів (тоді прийшло багато людей, бо всіх хвилювала доля школи і дітей) головна освітянка міста Ольга Барабаш озвучила головні тези: в міському бюджеті бракує фінансів, грошей на утримання школи №1 немає; батькам треба вирішити, в які школи вони переведуть своїх дітей (випускників – теж !); після капітального ремонту в це приміщення «зайде» інший навчальний заклад. Виникають дуже прості питання. Якщо на утримання україномовної школи катастрофічно не вистачає грошей, то звідки ж проллється золотий дощ, що дозволить зробити капітальний ремонт? І що то за загадковий «інший заклад», який переїде в оновлене приміщення? І чому так звана «оптимізація» повинна закінчитися закриттям школи, яка має статус україномовної? Не забагато таємниць? Чому влада, яка буцімто налаштована патріотично, забуває про дуже важливий нюанс? Адже батьки, в сім'ях яких розмовляють російською, свідомо зробили свій вибір для дітей і віддали їх саме в українську школу. Свідомо!

І ось батьки і учні, а потім і вчителі, почали нерівну боротьбу з місцевим відділом освіти. В найвищі державні установи – Кабінет міністрів, Міністерство освіти і науки, Донецьку ОВЦА та інші – пішли листи з багатьма підписами обурених батьків та вчителів. Швидко організувалась ініціативна група, яка мала зустріч з головою Донецької ЦВА – Павлом Жебрівським, на якій виклала свою точку зору на цю подію. На допомогу школі прийшли активісти деяких міських осередків українських партій і рухів.

Такий рішучий спротив людей проти закриття україномовної школи виявився несподіваною для чиновників місцевого відділу освіти, які вже, мабуть, викреслили цей навчальний заклад з переліку діючих. І тоді вони почали діяти рішучіше та нахабніше, застосовуючи брудні та нечесні методи.

Хоча влада постійно повторює «заклинання» про ремонт приміщення, та два поверхи школи, кабінети, класи, бібліотека виглядають більш привабливіше, ніж деякі російськомовні навчальні заклади, і цього не можуть не бачити чиновники. На жаль, в інтернеті хтось розмістив фото приміщень (наприклад, туалетної кімнати), які підготовлені до ремонту, тому виглядають не дуже привабливо. Але «камінь» кинуто – подивіться, люди добрі, на школу. Заборонили в цій школі відкрити групу продовженого дня. Потім чиновники почали оперувати фінансовими викладками – такими, що підтверджували правоту чиновників, а не школи. Вимоги ініціативної групи надати правдиву, об'єктивну інформацію чиновники ігнорують. Як і той факт, що в приміщеннях школи працює також позашкільний освітній заклад – Станція юних техніків, ще й вечірня школа. Взагалі, за інформацією ініціативної групи, цей заклад відвідують близько 1000 дітей і юнаків. Школа, в порівнянні з іншими, має добрі показники економного споживання енергоносіїв – світла, води, тепла, про що є належна документація в адміністрації.

Вчителів почали «давити» і «купувати», адже можливостей для цього у чиновників багато – дамо більше годин тим, хто перейде в іншу школу, підтримаємо зарплатнею за допомогою надбавок і т. п. На жаль, кілька вчителів піддалися шантажу і подали заяви на звільнення. Для батьків запустили іншу страшилку – школа закривається, не зволікайте з переведенням дітей в інші. Кількість учнів, і до того невелика, ще зменшилася, бо не кожна родина, не кожна дитина може витримати постійну психологічну «атаку». Але це ані трохи не хвилює ні владу, ні чиновників відділу освіти. Особливо ж активних представників ініціативної групи і батьківського комітету почали шантажувати можливим звільненням з роботи, тобто чиновники почали діяти через керівників цих людей.

Мета чиновників відділу освіти – закрити школу, відремонтувати її та віддати приміщення іншому навчальному закладу (не важко здогадатися, якому – російськомовному). Серед батьків, вчителів та костянтинівців давно ходять чутки, що на приміщення школи (вона «наймолодша», бо побудована в 1981 році), яка розташована в дуже зручному місті, поклав око … приватний російськомовний ліцей. Ні? Та чого ж тоді чиновники, вмовляючи батьків негайно забрати учнів зі школи, говорили, що, можливо, ліцей прийме потім їх дітей на якихось пільгових умовах?

Члени ініціативної групи сподівалися, що громадська рада при Донецькій обласній державній адміністрації без упереджень розбереться в ситуації і допоможе поставити всі крапки над «і». Але цього не сталося. Представники Донецької обласної ВЦА, а саме в.о. заступника голови ДОВЦА з гуманітарних питань Віктор Андрусів та директора департаменту з питань внутрішньої політики Олександра Меланченко виступили категорично проти збереження школи. Ліквідація почалась. Накази видано. Чотири класи переведено і все. Але батьки не здаються і приводять навчатись своїх дітей в цю школу. Відповідно до ч. 1 ст. 29 Закону України «Про загальну середню освіту» батьки або особи, які їх замінюють, мають право вибирати навчальні заклади та форми навчання для неповнолітніх дітей, захищати законні інтереси дітей. Мабуть, керівник управління освіти міської ради м. Костянтинівки Ольга Барабаш ще не вивчила цей Закон.

Що ж, гроші, дійсно, важливі. Але якщо мова йде про справжнє виховання патріотизму, любові до України, її землі, мови, історії, культури, особливо в Донбасі, де сепаратизм лише причаївся і ще жевріє, тут головними повинні бути інші чинники. Наприклад, що треба зробити владі, щоб зберегти україномовну школу, які важелі задіяти. І коли керівник міського управління освіти постійно говорить про проблеми фінансування та наповнення класів, то хочеться її запитати: чим будуть наповнюватися душі юнаків і дівчат, коли вони бачать, як у незалежній Україні брутально закривають українські школи, а їх примушують продовжувати навчання в російськомовних навчальних закладах? Що це – дурня чи свідома диверсія? Оптимізація чи русифікація?

Дуже жаль, але влада і чиновники відділу освіти не бажають повноцінного діалогу з батьками, учнями, вчителями, не хочуть послухати, почути і зважити аргументи іншої сторони. Влада і освітяни вже все вирішили. Вони ж знають, як буде краще і, на їх думку, проблема лише в тому, що решта суспільства не настільки розумна і мудра, як вони. Але школа №1 не складає зброї. Учні, батьки, вчителі сподіваються на підтримку людей, не байдужих до долі дітей, які хочуть навчатися в своїй рідній українській школі не де-небудь, а в державі Україна.

Емілія ФРОЛОВА,
член Національної
спілки журналістів України

4 ЖОВТНЯ – УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ ВЧИТЕЛЯ

МІСІЯ ВЧИТЕЛЯ – ПЛЕКАТИ ПАТРІОТІВ

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ, народний депутат України

ДОРОГІ ОСВІТЯНИ!

Щиросердечно вітаю вас із професійним святом!

Місія учителя – бути для дітей порадником і другом. Ваша праця – свята справа, і найкращим її результатом є успіхи ваших учнів, їхня вдала життєва перспектива, їх звитяжний труд на благо України і українського народу. У серці кожного з ваших вихованців є частинка і вашого серця, адже ви – справжній факел знань, яким освітлюєте тернисту життєву дорогу дітям – нашим нащадкам, продовжувачам справ батьків і дідів. Найбільшим вашим завданням сьогодні, коли ворог сусідньої держави топче нашу землю своїм брудним чоботом, є благородна мета – виплекати підростаюче покоління патріотами, ідейно загартованими борцями за незалежну Україну, достойними її будівничими. У своїх учнях ви здійснюєте зв'язок часів.

Від себе особисто та від імені усіх ваших учнів бажаю вам міцного здоров'я, світлого довголіття, здійснення найзаповітніших мрій, планів і задумів, повноти і неповторності життя.

Божої ласки і опіки вам!

Хай буде слово українського вчителя завжди святим і чистим на цій благословенній землі, що іменується Україною!

ТОЧКА ЗОРУ

ЧЕСНІ ВИБОРИ – ГІДНЕ ЖИТТЯ

Незабаром ми, українці, прийдемо на виборчі дільниці і розставимо у бюлетенях галочки навпроти тих, від кого безпосередньо залежатиме доля села, міста, району і держави загалом. Отож, перед громадянами України нині стоїть чимало запитань. Одне з них: «Кому довірити місцеву владу?» І, справді, кому? Чимало громад давно визначилося, хто у них буде головою сільської ради. Окремі очільники населених пунктів у попередніх каденціях відзначилися своєю енергійністю, діловитістю, толерантністю, організаторськими здібностями. За такими люди горою стоять. Разом з громадами вони подбали про оновлення обличчя народних домів, дошкільних навчальних закладів, шкіл, стадіонів, спортивних майданчиків. Їхні плани та інтереси на благо населеного пункту не закінчуються ніколи.

Щоб не бути голослівною, наведу приклад. Труханів у Сколівському районі – гірське віддалене село. «Ми щоразу стаємо ближче до райцентру», – кажуть труханівці. Яким чином? У першу чергу, покращенням благоустрою, який неабияк впливає на культурний розвиток людей. Сільський голова Надія Булак – на своєму місці. «Ініціативна, працьовита, професійна, людяна, добропорядна», – відзиваються про неї односельчани. Як бачимо, не помилилися вони у виборі. Вміє працювати. З фаховим підходом спілкується з потенційними інвесторами. Дякуючи її співпраці з громадською організацією «Розвиток села Труханів» (голова Дарія Гнатів), зав'язалися добрі стосунки з ротарі-клубами України та зарубіжжя. За їхні кошти підведений водопровід до приміщення дитячого садка. Громада села бере участь в міжнародних проектах, що сприяє його розвитку. Ротарівець з Італії якось висловився, що то велике щастя для села – мати такого мудрого очільника… У Труханові облагороджено територію біля школи, стадіону, народного дому. Завдяки тісній співпраці сільської ради та Сколівського держлісгоспу (директор Остап Бойко), здійснено озеленення декоративними деревами. Сколівський центр зайнятості (директор Іванна Тимоцко) запрошує сільського голову та громадську організацію Труханова до участі в різноманітних програмах. Так, нещодавно вони з великим успіхом презентували виробництво сирів різних видів перед громадськими організаціями населених пунктів району і були відзначені подяками від організаторів та похвалами дегустаторів. Також у Труханові при громадській організації організовано колектив вишивальниць, який незабаром представлятиме своє мистецтво на відкритому засіданні клубу «Бойківська хата». Є тут і чудовий колектив жінок-кулінарів, який займається випічкою солодощів, що користуються попитом у районі та за його межами. Ці ж господині гарно готують вишукані бойківські страви. Такі починання ведуть до розвитку зеленого туризму. Щоразу у сільському Народному домі організуються розмаїті концерти, урочистості, вечори відпочинку для культурного розвитку села. Окрасою тут є танцювальний колектив, який запрошують до участі і в районних святах. Чимало корисного робиться в селі завдяки спільним діям голови, сільських депутатів й підприємців.

– Наша Надія Олексіївна – заодно з нами, – кажуть труханівці. – Коли в селі суботник, вона перед веде. Ми – з віниками та лопатами, і вона разом з нами працює. З такою людиною, як кажуть, «у вогонь і воду».

Отож, кандидате на голову сільської ради! Якщо ти вирішив позмагатися на виборах, то, аби довідатися, за що ти борешся, яка робота тебе чекає попереду, приїдь, шановний, до Труханова і попрацюй з головою один робочий день. Поспостерігай, що тобі доведеться вирішувати. Зваж, чи зможеш щось зробити. Це нелегко. Перед тобою – велика відповідальність за долю односельчан.

Я навела добрий приклад. Але, на превеликий жаль, є у нас очільники сіл, які постійно бідкаються, мовляв, «не дають грошей і село занепадає». Це правда, ніхто не виділяє коштів на благоустрій населених пунктів. Але, якщо голова на своєму місці, то вишуковуватиме їх. Мудрий і грамотний, він обов'язково поцікавиться міжнародними проектами, які розраховані на покращення добробуту сіл. І в районі неодноразово проводилися зустрічі-навчання з написання таких проектів у рамках міжнародних програм, спрямованих на розвиток місцевих громад, які організовує координатор проектів на Сколівщині Олексій Тренич. Більшість очільників сіл активно навчалися, брали участь у проектах. Немало з них виграли кошти і активно реалізували проект «Енергозберігаючі заходи школи» (Нижньосиньовидненська сільська рада та місцева громадська організація). Деякі голови навіть не цікавилися такими проектами. З цього випливає: якщо пропонований кандидат на голову на декілька кроків відстає від життя, не вміє знайти спільної мови з громадою, не компетентний брати участь у проектах, що змінюють життя на краще, непрофесійний, то і не варто за нього голосувати. Якщо не пройде – слава Богу. А, не дай, Боже, такому пофортунить, – селу тоді нещасна доленька загрожує.

Є гіркий досвід: через безвідповідальних голів чимало сіл зникло з лиця землі. Треба усвідомлювати, що, якщо сьогодні школа у селі страждає в зимовий час від холоду, то, звісна річ, немала вина сільського голови. Він мав можливість навчитися писати проекти і разом з громадою виграти кошти на утеплення

приміщень. На превеликий жаль, у нас трапляється, що коли на різноманітних зібраннях у районі мудрий голова ділиться цінними ідеями, окремі очільники сіл підсміюються. Їм дивно, що людина чимось цікавиться, хоче щось зробити. Навіть одного разу чула: «Та що тому дурню треба, сиди тихо – і тебе не чіпатимуть». З такою політикою можна просидіти у кріслі голови декілька каденцій і, нічого не робляч, завести село в глухий кут. Отож, йдучи на вибори, треба зважити, що зробив той кандидат у своїй попередній каденції (якщо він уже головував) або чи він здатний керувати селом взагалі.

Думаймо, кого вибираємо, щоб потім не було до болю гірко за свій вчинок. Наш голос – справа честі.

– Свого вибираймо. Хоч якесь «поліно» з лісу можна буде потягнути, – якось довелося чути репліку. Якщо отакий у нас буде підхід до вельми серйозної і важливої справи, то матимемо рівень, при якому «треба тягнути поліно». Життя нині нас не балує. Є виборці, які, щоб купити на зиму овочі, продають книжки з домашньої бібліотеки. Погодьмося, що вина у такій бідності людей – і через наших депутатів.

Вважаю, що не помилимося, якщо на цих виборах дамо зелене світло молодим – чесним, освіченим, працьовитим. Дехто каже: непрофесійна молодь. Але, погодьтеся, вона багато знає і бажає вчитися. У процесі праці набуватиме компетенції та професійності. Мені імпонує мобільність молодих людей і те, що вони вміють швидко, сміливо і правильно приймати рішення. Тож, вважаю, нам не слід ігнорувати у бюлетенях молодих. При голосуванні, звичайно, не на вік треба зважати. Основна увага має бути зосереджена на особистих якостях людини: як вона вчилася, чим відзначилася у селі, на роботі, в громадській організації, чи зуміє повести за собою громаду.

Компетенція сільського голови – придумати, як залучити кошти для вирішення проблем громади, як досягти успіху і привести село в перспективне. Важливо, щоб очільник населеного пункту знав, що таке інвестиції і як їх залучити для розвитку села. Отож, наше завдання не лише проголосувати, нам надано велике право оновити обличчя краю, дати поштовх до нових змін і найбільше цьому посприяє правильно відданий голос.

Гірські населені пункти мають вигідне територіальне розташування. І, якщо його очільник любить своє село, то постарається, аби його праця сприяла розвитку території та добробуту мешканців.

Окрім голів місцевого самоврядування, на чергових виборах обиратимемо депутатів місцевих рад. У нас уже склалася «традиція» – напередодні минулих виборів займалися «благодійністю». Окремі партії роздавали парасолі, гречку, цукор, аби лише за них проголосували. Хіба це по-українськи? Хіба з такими «гречкодавами» побудуємо цивілізовану державу? Треба пам'ятати, що і той, хто дає, і той, хто бере, наприклад, гречку, однакові корупціонери.

Обиратимемо депутатів за партійними списками. Є люди, які вже побували в різних політичних силах. Чи варто за таке «перекотиполе» голосувати? Віддаючи свій голос, слід зважити не лише на те, від якої партії кандидат, а й уважно прочитати список і вибрати з нього людину чесну, ділову, яка має бажання працювати, у своїх діях дотримується законності. На своєму окрузі депутат повинен бути ознайомлений із проблемами людей. Ось болючий приклад. У селі є сільська рада, депутати, а інвалід на милицях добирається до райцентру на прийом до народного депутата України, аби той посприяв деревоматеріалами для ремонту хати. Звісна річ, тут вислухають людину і обов'язково допоможуть. Але для чого тоді в населеному пункті сільський голова, який навіть не знає, як живуть його односельчани – одинокі, престарілі, інваліди. Жоден лісгосп, жодне лісництво не відмовляє у допомозі людям – треба лише органам місцевого самоврядування звертатися.

Шановні читачі! Незабаром прийдемо на вибори. Зробімо чесний вибір! Від цього залежатиме наше подальше життя і доля держави.

Світлана СНІГУР
м.Сколе

МОЯ ПОЗИЦІЯ

ПРИ ВЛАДІ МАЮТЬ БУТИ ПАТРІОТИ

25-й рік ми живемо за незалежності України. А це не багато, не мало – чверть століття. Фактично – третина середньостатистичної тривалості життя українця. І що маємо? За словами першого Президента Леоніда КРАВЧУКА, маємо те, що маємо. Суспільство наше страшенно втомилося від сповідування цієї крилатої фрази. Пересічні громадяни кожного разу сподіваються на те, що країною керуватимуть державники, професіонали, віддані українській ідеї люди. Від чиновників, які отримали свої теперішні посади на хвилі Революції Гідності, народ очікував швидких і якомога менш болісних реформ в усіх сферах, реальної, а не показової, боротьби з корупцією тощо.

Ніхто не претендує на миттєві результати, усі свідомі того, у якому важкому стані залишили країну Янукович і компанія. Однак, коли в багатій на природні і людські ресурси країні державні мужі закликають простий люд дедалі більше затягувати паски замість того, аби свої затягнути, у щирість намірів перетворити Україну на могутню європейську державу щось не віриться. А момент, коли Прем'єр Яценюк безпосередньо напередодні місцевих виборів з панського плеча кидає народу кістку у вигляді комариного підвищення соціальних виплат, налаштовує на думку не так про невиліковність хвороби під назвою популізм, але й затягує у мізки висновок про все ще нездоланність совдепівського менталітету у високопоставлених чиновників. Ці посадовці не радяться з народом, на податки якого вони утримуються, не прислуховуються до думок простих людей.

Таким чином, народовладдя не стало основою суспільних відносин в Україні. Чи підкоригує на краще такий невеселий стан речей децентралізація влади, побачимо. Але за умови, коли очільники районів і областей (так звані префекти) будуть призначатися, а не обиратися – як це є щодо губернаторів у США, ефект від такої новації виглядатиме сумнівним. Адже функції цього префекта нагадують, вибачайте, так званого «смотрящего».

Війна на сході України сьогодні уже не зброєю має бути зупинена (бо торішню можливість відкинути російського агресора з вини політиків і генералів прогавили), а зусиллями для зростання могутності нашої держави, власною державною амбітністю, що спонукає до твердого сповідування української національної ідеї. Якщо уже зараз російська агресія спіткнулася, то що буде, коли Україна стане ще міцнішою – буде наша перемога. Задля цього слід наполегливо проводити реформи в усіх сферах життєдіяльності держави. Може хтось звинуватить мене у дискримінації, але моє внутрішнє глибоке переконання полягає в тому, що найвищі державні пости мають обіймати лише українці за походженням. У керівництві мають бути патріоти, українці не за відповідною паспортною графою, а за духом, за переконаннями, за діями. Іноземці мають генетичну ментальність свого народу, а тому пристосувати її до українського – все одно, що при переливанні крові хворому дати кров іншої, ніж у нього, групи. Це не спроба дискримінації представників решти націй, кожна з яких є однаково достойною, це є аксіома, викарбувана тисячолітньою історією людства.

Годі бавитися у меншовартість, створену радянщиною для підрівнювання усіх інших, окрім російської, націй в одну-єдину сіру і безлику масу – задля зручності керування і маніпулювання нею! **Ми, українці, – велика європейська нація,** з потужним історичним минулим, наповненим нескореністю перед ворогами, боротьбою за самостійність, зрештою, – за право бути нацією. Геть із владного Олімпу усіляких там дрібнодухих кернесів-добкінах-ківалових, до влади мусимо тепер обрати новітніх Кармалюків, Сагайдачних, Дорошенків, нащадками яких ми є, і наші діти та внуки будуть достойними їхньої слави. Ми сильні, коли ми разом, в сім'ї вольній, новій ми, нарешті піднявшись з колін, не лише міцно утримаємось на ногах, але і впевнено закрокуємо у світ європейської цивілізованості. Нас вважатимуть рівними серед рівних, а тому будуть поважати, рахуватися з нами, сприяти процвітанню нашої Держави. Головне – не зійти зі шляху, кров'ю вказаного нам героями Небесної Сотні, героями, загиблими в АТО, героями, що потерпають від фізичних і душевних мук у російському полоні. Україна – понад усе!

Василь ХУДЬО,
с.Стар`ява, Старосамбірщина

ДУМКИ З ПРИВОДУ

НОВІ СТАРІ ПЕРЕДВИБОРЧІ КОЛІЗІЇ ВІД ВЛАДИ

Майдан із числа своїх лідерів довірив владні крісла найвищого державного рівня, здавалось би, не заангажованим на стилі, формах і змісті діяльності чиновників режиму Януковича. І український народ новій владі виявив тоді фактично безмежне довір'я, поклавши на плечі керманичів свої сподівання на те, що нарешті вони проведуть вистраждані реформи в Україні. Міцно вчепившись в кермо країни, новоспечені керівники-реформатори самовпевнено були переконані у тому, що одного лише їхнього власного революційного патріотизму буде цілком достатньо для ефективного впровадження в життя європейських цінностей; однак, при цьому вони чомусь ніби не усвідомили (або не хотіли) того, що і самі є продуктом системи «папєрєдніков». І якщо стратегія відстоювання української національної ідеї як істина є для них стовідсотково зрозумілою, то у питаннях тактики її реалізації вони, з усього видно, залишилися на рівні початкової шкільної освіти. Події останнього часу це підтверджують. А якщо до цього ще додати нестримну схильність більшості з числа високопосадовців до самолюбування, пафосної риторики і безкінечного позування на телеекранах, то складається враження, що ті ж самі Прем'єр Яценюк чи головний міліціонер країни Аваков зафіксувалися на відмітці «ПРОЦЕС ЗАРАДИ САМОГО ПРОЦЕСУ». Особистий виразний нарцисизм цих обох політиків уже починає відверто дратувати суспільство.

Ось що ми бачимо сьогодні. За дивним збігом обставин, саме напередодні виборів до місцевих рад. Ціла вервечка резонансних подій, які претендують, скоріше за все, на право кваліфікуватися як такі, що добре сплановані, а якщо простіше назвати – провокаціями. Перелічимо найхарактерніші з них: сутичка Правого Сектору з правоохоронцями на Закарпатті; оголошення підозри айдарівцям у бандитизмі, садизмі і знущанні над людьми; криваві події 31 серпня 2015 року під стінами Верховної Ради України, буцімто спровоковані «свободівцями»; гучний арешт за підозрою у хабарництві нардепа-радикала Мосійчука. А тут ще чомусь раптово 18 вересня поточного року, за декілька хвилин до виходу в ефір відміняється телешоу із Савіком Шустером (до речі, це, дійсно, – одна із небагатьох найзатребуваніших українським глядачем телепрограма).

Все вищезгадане наштовхує на висновок про те, що таки не минулися ще ті часи, коли правляча верхівка держави сповідувала і слідувала за принципом ХТО НЕ З НАМИ, ТОЙ ПРОТИ НАС. Низка певних моментів підсилює таке умозаключення, змінюючи сумніви на впевненість. Адже для чого, скажіть, демонструвати усій Україні показовий арешт Мусійчука, здійснений безпосередньо у будівлі парламенту, одночасно при цьому не притягуючи до відповідальності справжніх розкрадачів державної казни – одіозних представників Опозиційного блоку (читайте – регіоналів), які так вперто рвуться сьогодні до влади? До того ж, чому безпосередньо під час відеофіксації злочину радикала одразу ж не були затримані його учасники? Сильно пахне вибірковістю. Показовість завжди була невід'ємним елементом шоу.

Показовість – рідна сестра імітації. Імітації активної реформаторської діяльності сьогоднішньої влади. Імітація замість безпосередньої, кропіткої роботи по впровадженню реформ. Реформ, результати яких відчують українці і схвалять цей процес, підтримають. (Між іншим, показовість – це і нова патрульно-постова служба, інспектована старою міліцейською командою). Показовість – також сестра популізму: не з грудня чомусь, а саме якраз напередодні виборів, Яценюк ощасливлює український народ раптовим підвищенням розмірів соціальних виплат, і при цьому для керівника Уряду уже не важливо, чи той розмір, на який підвищують пенсії і зарплати, щось додасть людям до їхнього злиденного споживчого кошика.

А ще нехай Аваков пояснить отим, з його слів, дурним львів'янам і харків'янам, чому очолюване ним силове відомство не вжило превентивних заходів по недопущенню загибелі людей на Грушевського, 5 в столиці останнього дня серпня цього року і чому у зв'язку з цим діючий міністр МВС не подав у відставку, як це прийнято у Європі, до якої прямуємо. Президент Порошенко (традиційно дипломатично) не дає належної оцінки усьому цьому (або не хоче взагалі), – очевидно, дотепер приходячи до тями через незграбність своєї ж Адміністрації, котра чомусь (з переляку чи нефаховості, або ж з іншої прихованої причини) скандально внесла до нового санкційного списку кореспондентів ВВС (а речника Кремля Глазьєва – аж двічі!).

Що у результаті оцих усіх колізій, породжених «реформаторською» діяльністю сьогоднішніх керманичів України, робити виборцям, які опинилися в тунелі політичної колотнечі? Постійно бути на вістрі і сторожі національної ідеї – ось єдиний рецепт. Його носієм був, є і буде історично не заплямований політичними колізіями Конгрес Українських Націоналістів.

Іванна КОВАЛЬ,
с.Міженець,
Старосамбірщина

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Іван ФІДИК,
м.Старий Самбір, Львівської області

А ЧУЖИНЕЦЬ…

Поважний ранок. Небо – в ластівках,
Понад рікою – калинові грона.
Ще лебеді ясніють на ставках,
Хіба що каркають навіжені ворони.
Натхненне сонце – Божа благодать!
І серце добре – ніжне і гаряче.
А злий чужинець – віроломний тать –
Б`є «Градами» і кров`ю шлях свій значить.

ПОКАРА

Земля батьків розбухла від могил,
Опухли очі від ридань і зойків.
Де подоляни і рухливі бойки,
Печаль упала і на розкіш вілл.

О, материзно, за які гріхи
Ота покара, те каліцтво люте?
Хто біле з чорним злобно переплутав?
Жиди, москвини, турки і ляхи –

Хто не топтав нас? Знов – страшна війна…
Невже панує в світі сатана?!

НАДІЯ САВЧЕНКО

Це льотчиця – ЛЮДИНА ВИСОТИ,
Вона висока й за рудого ґратами,
Її усмішка – сонячні світи,
Її душа – то істини оратор.

Що проти неї Путлєр? – злий пігмей,
Який возсів на царственному троні…
Надія – духом не закутий Прометей
Московської імперської агонії.

Вона – НАДІЯ, що й останньою не вмре,
Хоча гряде зловіть нова руїна,
Сучасності нескорена Хуррем,
В якій зорею сяє Україна.

8 вересня 2015 року

ЗДОРОВ'Я НАЦІЇ

БОРИС ТОДУРОВ: «ЗРОБИТИ ВСЕ, АБИ НАШИМ ДІТЯМ ТА ВНУКАМ ЗАЛИШИЛАСЯ НЕ «ВИПАЛЕНА» ЗЕМЛЯ»

Ім'я видатного кардіохірурга Бориса Тодурова вкарбували в нашу історію після того, як він 13 років тому вдало зробив першу в Україні операцію з пересадки серця – пацієнт, у якого майже не було шансів на життя, живе й досі. У світову історію ім'я нашого видатного співвітчизника ввійшло завдяки його миротворчим експедиціям в найгарячіші точки планети – Донбас, Крим, Нагірний Карабах, Косово, Ірак, Сомалі, Єгипет та ін. Там масово вбивають людей, а він, не озброєний, їде туди, щоб рятувати поранених бійців та оперувати серце безнадійних маленьких пацієнтів, даруючи їм друге життя.

На початку вересня активісти ГО «Відродження. Майбутнє медицини» за меценатської підтримки Інституту Серця МОЗ України, яким керує Борис Тодуров, організували зустріч з провідними вітчизняними лікарями-волонтерами АТО та медиками-представниками фінського уряду, активістами міжнародних миротворчих організацій – лауреатами Нобелівської Премії Миру. Вони ділилися зі студентами медичних навчальних закладів своїм унікальним досвідом, як лікарське товариство може впливати на політику держав з метою попередження глобальних катастроф.

Зустріч пройшла в інноваційному форматі дискусійної платформи «Lабораторія-IDeй», модератором якої був генеральний секретар ГО «Відродження. Майбутнє медицини» Вадим Арістов. «Наша платформа вкотре організовує зустріч з лекторами, чий світогляд справді може слугувати дороговказом для кожного українця, який будує успіх свій і своєї організації», – повідомив він. Представники всесвітніх неурядових організацій – лауреати Нобелівської Премії Миру 1985 року "Лікарі за соціальну справедливість", "Лікарі світу за запобігання ядерної війни" та Міжнародної асоціації миротворців «Солдати Миру» – Каті Юва і Залла Назаренко розповіли про досягнення фінського суспільства у створенні соціально-відповідального державного апарату й участь у міжнародних медичних ініціативах на захист соціальної справедливості та прав людини у країнах, де є "гарячі точки", епідемії, екологічні проблеми.

«СТВОРИТИ УКРАЇНІ ІМІДЖ КРАЇНИ, ЗА ЯКУ НЕ СОРОМНО», – БОРИС ТОДУРОВ

Борис Тодуров вже майже 30 років поспіль робить до п'яти операцій на добу. «Часто після п'ятої операції заїздить «швидка» і знову – до хірургічного столу, робити шосту. Повірте, хірург, який робить 700 операцій в рік, добре загартований», – так в одному інтерв'ю пресі він розповів про свої робочі будні, коли іноді не вистачає часу навіть поспати. Хоча, здавалося б, він має повне моральне право послатися на зайнятість та надзвичайну важливість своєї унікальної праці, щоб відгородитися від суспільної діяльності, та ще й в гарячих точках планети, де кулі свистять над головою. Але це – не про Тодурова. Що ж рухає цим видатним лікарем, доктором наук, професором, який вдягає просту військову форму солдата, сідає в «швидку» і їде в саме пекло Донбасу, щоб надати допомогу нашим захисникам?

«Потрібно навчитись кожному робити свій внесок у майбутнє держави. Мій власний трудовий та життєвий досвід переконливо доводить: лікар здатен виявляти активну соціальну та громадянську позицію і впливати на ситуацію в країні. Навіть у країні перехідного типу, з масою економічних та соціально політичних проблем, можна побудувати таку високотехнологічну клініку, як Інститут серця, зробити пересадку серця, здобути міжнародне визнання. Це стане можливим, якщо кожен лікар навчиться брати відповідальність», – закликав Борис Тодоров медичне співтовариство України.

Відповідальність медика, за його переконанням, може бути й у малому – «не палити під корпусом медуніверситету, не руйнувати довіру пацієнтів брудом на одязі, у медзакладі і в думках, не рекламувати білим лікарським халатом будь-яких фармвиробників». «Але справжня місія кожного лікаря сьогодні – бути активним, надавати всю посильну допомогу військовим і громадянам, які постраждали в АТО, розвивати свої знання і впроваджувати у своїх лікарнях реформи та інновації, не чекаючи розпорядження «згори», – вважає Борис Тодуров. «Наше спільне завдання – створити Україні імідж країни, за яку не соромно. Ми разом маємо зробити все, аби нашим дітям і внукам залишилась «оброблена і засіяна», а не «випалена» земля», – наголосив професор Тодуров. І продемонстрував присутнім відеоролик, де він разом з маленьким внуком вправно керує мотоблоком, щоб зорати та засіяти земельну ділянку.

ПОЇЗДКИ В АТО ВИЯВИЛИ ВІДСТАЛІСТЬ НАШОЇ МЕДИЦИНИ

З перших же днів війни на Донбасі Борис Тодуров зі своєю командою лікарів вирушив у зону АТО. «Я взяв автомобіль «швидкої», обшив його листами броні і вирушив на передову. Там і 50-річчя своє відсвяткував», – розповів Борис Тодуров, демонструючи фотокартки з фронту.

«За рік бойових дій ми поставили на ноги 40 тяжкопоранених військовослужбовців, багато з них знову повернулись на фронт», – розповідає Борис Тодуров. Проте вражає надто низький рівень медичних послуг, застаріле обладнання у прифронтовій зоні. Через це там поранені бійці іноді помирають від больового шоку.

«У цій війні співвідношення убитих до поранених – один до трьох з половиною – це жахлива статистика! Навіть у війнах на Близькому Сході це співвідношення – один до семи, в армії США – один до 12. А у нас на одного убитого 3,5 ранених. На першому етапі нашим пораненим допомога надавалася дуже погано. Солдати помирали просто від больового шоку, від інфекцій. На жаль, і досі є клініки в жахливому стані. Тому ми зустрічаємося з адміністраціями, надаємо допомогу не лише пораненим, але й приймаємо дітей та дорослих. Останнім часом наші бригади обслужили в Донецькій та Луганській областях понад 500 пацієнтів – деякі вже прооперовані в нашому інституті», – розповів Борис Тодуров.

Міста і села зони АТО залишилися без кардіологічної допомоги. «Тому ми регулярно обстежуємо дітей і дорослих з вадами серця в Сєвєродонецьку, Лисичанську, Маріуполі, Артемівську. Тим, кому можна надати допомогу на місці, – допомагаємо на місці. Тим, кого потрібно забрати до Києва, – забираємо до нас у клініку і тут безкоштовно оперуємо. За весь період у нас прооперовано близько 200 осіб з Донецької та Луганської областей».

«Хто ж ми, лікарі, сьогодні? Ми обслуговуючий персонал, чи еліта суспільства? За рівнем зарплати і соціальних гарантій – ми обслуговуючий персонал: наш провідний хірург отримує менше, ніж київський двірник. Але ж ми робимо унікальні операції на серці, можемо давати поради людям, як їм жити. Це накладає особливу відповідальність на всіх нас», – констатує видатний лікар сучасності.

ФІНСЬКА МОДЕЛЬ ЗДОРОВОГО СУСПІЛЬСТВА ТА МЕДИЦИНИ

Ілька ТАЙПАЛЕ

Вапну ТАЙПАЛЕ

Про досвід Фінляндії щодо побудови соціально здорового суспільства розповів відомий фінський лікар та громадський активіст, екс-парламентар **Ілька Тайпале**. Фінська держава сьогодні стала однією із найпередовіших у світі за рівнем соціальної справедливості. А якихось 70 років тому фіни були такими бідними, що діти навіть не завжди мали узимку пару чобіт, щоб піти до школи. Секрет досягнення соціального здоров'я по-фінськи лектор у кількох словах окреслив так: «Ми й досі не маємо надто багато, але ми дали це «достатнє» кожному», – зазначив екс-депутат фінського парламенту.

Соціальна система Фінляндії тримається на п'яти основних «китах», розповіла екс-міністр охорони здоров'я країни **Вапну Тайпале** (дружина ІлккаТайпале).

1. Принцип консенсусу. «Ми пережили дуже криваву громадянську війну, яка торкнулася мало не кожної фінської родини. І тепер ми впроваджуємо в суспільну практику лише ті рішення, які не подразнюють, а навпаки – інтегрують суспільство на основі консенсусу», – зазначила Вапну Тайпале. Зокрема, галузеві об'єднання бізнесу разом із державою та профспілками успішно домовляються, не обмежуючи інтереси жодної зі сторін, а не «підкилимно» конкурують, як це відбувається в Україні.

2. Соціальний патронат. «Кожна вагітна жінка, кожне немовля, кожна літня людина, кожна людина з особливими потребами або психічними відхиленнями – у Фінляндії всі мають регулярне піклування і підтримку на рівні муніципалітетів», – розповіла Вапну Тайпале. За її словами, увага держави до кожного члена громади є запорукою довіри громадян до системи, а довіра – основна передумова стабільності громадського порядку. «Не можна кидати напризволяще жодного громадянина, який потребує допомоги спільноти, інакше держава сама собі створить осередки девіацій, нестабільності й загроз», – додав Ілька Тайпале.

3. Рівність стартових умов. «Вільна освіта для всіх, вільний доступ до кар'єри та винагород, рівність чоловіків і жінок у суспільстві, політиці, бізнесі, доступі до керівних посад – це те, що зробило нашу країну в рази сильнішою»,– відзначив Ілька Тайпале. Водночас Вапну Тайпале розповіла, що чоловіки та жінки у Фінляндії без проблем ділять побутові клопоти, бізнес і посадові обов'язки, догляд за дітьми тощо. Показово, що подружжя Тайпале свою доповідь поділило теж на двох, періодично віддаючи мікрофон одне одному.

4. Ніякої корупції. «Якось один з президентів Фінляндії сказав: якщо ти пропонуєш держслужбовцю у відрядженні тепле пиво і холодний сендвіч – це не корупція, а гуманність; але холодне пиво та теплий біфштекс, запропонований чиновнику, – це вже хабар», – навели жартівливий приклад гості Лабораторії IDeй.

5. Громадські організації. За словами фінських лікарів-політиків, у цій країні неможливо зробити публічну або державну кар'єру, не очолюючи 2–3 недержавні громадські організації, і не входячи до складу хоча б 20-ти таких NGO. «Люди об'єднуються навколо спільних проблем, доходячи іноді до деталей і винятків: наприклад, об'єднання тих, хто чує голоси в голові, – розповів Ілька Тайпале. – Тільки разом, а не поодинці, люди являють собою реальну силу для змін».

Характерно те, що фінська медицина сприймає людину цілісно (не лише як пацієнта, але і як особистість). Показово, що у Фінляндії ієрархія в медицині – не головне, важливіше – задоволення потреб пацієнта: часом буває, що до пропозицій інтерна можуть прислухатись не менше, ніж до досвідченого лікаря.

Україна могла б наслідувати фінську модель системи охорони здоров'я. Але таку систему не вдасться побудувати у нездоровому суспільстві – без цінностей, без моралі, без громадянського партнерства і етики. Тому лише у співпраці держави, громадянського суспільства та бізнесу Україна могла б досягти сталого розвитку.

Наталка ПРУДКА

Розповідає Борис Тодуров:

«У 1999 році перші шість успішних пересадок серця зробили разом зі своїми колегами на свинях, організм яких дуже схожий на людський. Зараз я дивлюся на ці кадри, і в мене ком в горлі, мені не віриться, що це зробили ми. Перша наша свинка Надія прожила 6 діб. Ці операції подарували нам надію, що ми зможемо щось зробити таке, чого ніколи не робили раніше. До цього ми були досить довго в Німеччині, де в одній з клінік робили 150 пересадок серця в рік. Повернувшись в Україну, ми почали робити свої експерименти в клініці Шалімова».

= = =

«Перше серце, яке ми пересадили, взяли в молодого юнака, який трагічно загинув. Медицина – це суцільна драматична історія. Але іноді драматичні історії закінчуються щасливо. В даному випадку смерть однієї людини породила життя іншої. Серце загиблого юнака подарувало життя Едуарду Соколову – він живе й зараз, уже 13 років, виростив дочку. А тоді в нього практично не було шансів вижити».

= = =

«Що може зробити лікар, щоб змінити світ на краще? Війни, вбивства... В один прекрасний момент я зрозумів, що треба щось робити. В 1999 році ми з колегами вперше потрапили в Єгипет з благодійною акцією – ми там прооперували 16 дітей в Національному інституті серця. Тоді ми були молодими, недосвідченими, але всі діти вижили. Мабуть, Аллах нам допоміг. Хоча оперувати в іншій країні дуже складно, особливо, в арабській країні, де люди дуже недовірливі. Але все пройшло добре. З того часу такі поїздки стали регулярними».

= = =

«2004 року ми з колегою відвідали Ірак, де йшла війна, теракти – гинули сотні людей. В Багдаді навіть не було нашого Посольства. Але ми приїхали, зробили дві операції дітям, отримали подяку міністра охорони здоров'я.

Він ніяк не міг зрозуміти, для чого ми приїхали. Коли нас привезли під конвоєм в кабінет міністра, він запитав: "Чого ви хочете в нашій країні? Сюди вже два роки люди приїздять лише для того, щоб убивати нас, або ж красти нашу нафту". Я відповів: «Ми хотіли врятувати життя декількох іракських дітей». Міністр заплакав, а потім спорядив цілий літак, щоб нас відвезли в те місце, де базувалася наша шоста бригада».

АКЦЕНТИ

РОСІЯ, МОСКВА, ЄЛЬЦИН І ПУТІН І НАША ТОПОНІМІКА

Після прийняття Верховною Радою «декомунізаційних» законів почали зникати з мапи наших міст та сіл імена, псевдоніми та назви часів панування в Україні нав'язаного їй російськими більшовиками тоталітарного режиму. У ті часи було заведено називати наших північних сусідів «братським народом». Наше дружнє ставлення до росіян як до народу братського знаходило відображення в топоніміці, що й нині підтверджується довгою низкою назв вулиць з іменами російських міст та річок. Ось лише деякі приклади з топонімічної мапи Києва: Амурська, Астраханська, Біломорська, Брянська, Виборзька, Волгодонська, Волховська, Іртишська, Казанська, Кронштадтська, Курська, Магнітогорська, Москворецька, Мурманська, Московська, Московський проспект, Можайська, Невська, Новгородська, Охотська, Пітерська, П'ятигорська, Орловська, Петрозаводська, Петропавловська, Псковська, Російська, Ростовська, Саратовська, Сормівська, Тагільська, Тверська, Уральська, Усурійська, Холмогорська, Челябінська, Якутська.

Переважна більшість населення російських міст і населених пунктів, розташованих на російських річках, пошанованих в Києві назвами вулиць, палко схвалюють анексію Криму і вторгнення своїх військ на Донбас. Місто Ростов стало перевалочним пунктом для перекидання військових підрозділів, техніки й зброї, якими вбивають українців. У Москві розробили план розчленування України створенням якоїсь Новоросії. Тим часом в Києві іменем Москви досі називають вулицю, площу, проспект і міст.

Свого часу мені довелося очолювати столичну «Просвіту». Я періодично направляв міському голові Олександру Омельченку листи з проханням відновити роботу комісії, до функцій якої відносилося перейменування топонімічних об'єктів. Нашою особливою вимогою було перейменування вулиць Січневого повстання, Котовського і Полупанова. На наші листи ми отримували якісь дивні відписки. У цьому не було нічого дивного, бо О. Омельченко після приходу до влади внаслідок повалення Леоніда Косаківського перейменуванням вулиць не переймався, а роботу відповідної комісії повністю зупинив. На третій день пікетування будівлі Київради під гаслом «Столиці України – українське обличчя!» просвітян запросив до себе заступник міського голови Володимир Яловий. Він пообіцяв відновити роботу комісії і затвердити положення про порядок перейменувань. Свого слова В.Яловий дотримав. Цим положенням керувалися при Л.Черновецькому і керуються досі. Цікаве інше. В.Яловий розповів, як саме було перейменовано проспект Червоних Козаків на Московський проспект. Це сталося після візиту до Києва московського мера Юрія Лужкова. На прощальному фуршеті в честь московської делегації останній закинув, що нібито в Києві на відміну від Москви немає вулиці, названої на честь російської столиці. Невдовзі О.Омельченко, не надто розібравшись у справі, волюнтаристськи вніс на засіданні Київради пропозицію назвати проспект Червоних козаків Московським проспектом.

Описані факти наводять на думку: якщо вже називати наші вулиці чимсь російським чи московським, то нині краще згадати тих росіян, які чимсь прислужилися Україні.

Мало хто з нині дорослих забув знаменитий вислів Бориса Єльцина, що згодом був включений до словника афоризмів Вікіпедії: когда я просыпаюсь утром, я спрашиваю – что ты сделал для Украины? Аби глибше усвідомити природу такого афоризму від Б.Єльцина, пригадую його перший візит до України. Здається, це було восени 1992 р. Разом з російською делегацією Єльцин підійшов до великої групи киян, які зібралися біля Верховної Ради. Кілька десятків народних депутатів з Народної Ради також були там. Я тоді власними вухами почув, як, відповідаючи на якийсь «патріотичний» вигук одного з киян, Б. Єльцин теж вигукнув: «Ничего! Мы исправим ошибку, которую совершил Хмельницкий!»

Така сентенція мусила означати, що Єльцин добре усвідомлював усю вину правлячих кіл царської а відтак більшовицької російської імперії за гірку долю України упродовж її спільної історії з Росією. Єльцин, як видно, добре розумів, у чому полягала помилка Б. Хмельницького. Україну, яка надто натерпілася від польського гніту, Хмельницький віддав під православного царя, наївно думаючи, що Росія буде лагіднішою мачухою, ніж шляхетська католицька Польща. Звідки ж міг він знати, що вже зовсім скоро польський король і російський цар заключать Андрусівський договір, яким вони поділять Україну поміж собою. Чи міг гетьман передбачити, що Росія зрадить Україну? Кажуть, що міг: адже соратники його попереджали. Не виключено, що Єльцин чув також шевченківське: «Ой, Богдане, Богдане, славний наш гетьмане, пощо віддав Україну москалям поганим?» Б.Єльцин мусів також добре знати, чия цариця перетворила колись вільних українських козаків у кріпаків, хто вирізав Батурин і за чийого царя карався у загарбаних Росією казахських степах Тарас Шевченко. Єльцин знав, у чиїй столиці приймалося рішення про розкуркулювання українських селян і їх переселення до Сибіру, та в якому кремлі зародилася ідея штучного голодомору. Єльцин не міг не знати, де ухвалили рішення про розстріл української інтелігенції на Соловках та фізичне знищення всіх членів компартії Західної України після поділу Польщі між Німеччиною і Радянським Союзом.

Б.Єльцин почав свою активну політичну діяльність у часи, коли у Москві взяли курс на створення «единого советского народа», що поклало початок тотальному зросійщенню України, трагічні для української нації наслідки якого російські правлячі кола нині вправно використовують у своїй антиукраїнській діяльності і пропаганді.

Проголошенням незалежності Росії у 1991 р. та підписанням угод у Біловезькій Пущі підтверджується справжнє ставлення Б.Єльцина до ідеї самостійності України та факту існування української нації як окремішнього етносу. Доклавши руку до руйнування СРСР, Б.Єльцин продемонстрував своє ставлення до права української нації та інших народів на самовизначення. Підписання Будапештських угод, яким Росія зобов'язувалася гарантувати непорушність кордонів України і її суверенітету, стало своєрідним заповітом Б.Єльцина: Україну не трогать!

По смерті Б.Єльцина його заповіти були зраджені. Московське зазіхання на Україну йшло головним чином шляхом активного продовження політики зросійщення українців під виглядом боротьби за дотримання прав «рускоязичного насєлєнія» та з прицілом на майбутнє воз'єднання двох «братніх народів». Така політика була свого часу аргументована Людмилою Путіною, тодішньою дружиною нинішнього президента Росії, яка в своєму виступі на одній з конференцій у Санкт-Петербурзі, заявила: «Россия заканчивается там, где заканчивается русский язык». Насадження російської мови в середовищі українців за наполяганням з Москви син росіянки і білоруса В.Янукович доручив «українцям» Д.Табачнику і Є.Бенкендорфу. У законодавчому форматі воно завершилося незаконним прийняттям мовного закону Ківалова-Колісниченка, який відкрив шлюзи для зросійщення нашого інформаційного й освітнього простору та остаточного витіснення української мови із заселених переважно українцями східних і південних регіонів України. Політика розукраїнення України доповнювалася діяльністю Російської Православної Церкви в Україні та частими візитами до України її патріарха, який у своїх публічних виступах і на зібраннях кліру УПЦ, доводив, що українці й росіяни є одним народом.

Після приходу на Банкову В.Януковича концепція активного зросійщення України була доповнена керівництвом Російської Федерації курсом на анексію українських земель. Захоплення російською армією Криму показало, для чого В.Янукович призначав міністрами оборони Д.Соломатіна і П.Лєбєдєва, а головами Служби Безпеки І.Калініна і О.Якименка. Ці «московські кадри» діяли як агентура Кремля, системно руйнуючи українську армію та наводнюючи Україну російськими розвідниками. Після подій, викликаних українською революцією та втечею Януковича до Росії, президент В.Путін вирішив, що зручнішої нагоди для реалізації його мрії і планів може більше не трапитися. Про смисл і суть ним задуманого можна здогадуватися з його виступу в Державній Думі ще у 2005 р., де він заявив, що розпад СРСР як найбільшу геополітичну катастрофу XX століття. Але ж його попередник і наставник Б.Єльцин думав і діяв зовсім інакше!

Пригадується сцена, коли, представляючи російському суспільству вибраного ним спадкоємця влади, Б.Єльцин, розхвалюючи привабливого спортивною виправкою полковника КГБ, у властивому йому стилі емоційно вигукнув: «А если что-о, так по-пра-а-а-вим!» Зараз бачимо, що поправити Путіна в Росії нікому. Заповіти свого попередника та підписані ним документи щодо України він ігнорує. Б.Єльцин з вибором спадкоємця як і колись Б.Хмельницький з вибором стратегічного союзника помилився. Добрі стосунки двох народів знищені імперським маренням Путіна і більшості росіян, які його обожнюють. То чи варто після цього залишати на мапах наших міст назви російських міст і річок? І чи не варто назвати низку наших топонімічних об'єктів іменем першого російського президента та перейменувати в столиці Московський проспект на проспект Бориса Єльцина? Це могло б стати справедливим та водночас правильним політичним і дипломатичним ходом.

Юрій ГНАТКЕВИЧ,
Голова Просвітницького центру національного відродження ім. Є.Чикаленка, народний депутат України I, V і VI скликань

МОСКОВСЬКА ВАКХАНАЛІЯ

КОЛИ БРЕХУНАМИ СТАЮТЬ ПОСЛИ

Російські дипломати стають апологетами путінського людиноненависництва, цього разу – до поляків.

Минулого тижня в Польщі вибухнув скандал у зв'язку із зухвалими заявами посла Росії С.Андреєва в інтерв'ю одному із польських телеканалів. У телеефірі російський дипломат стверджує, що Польща сама частково винна в тому, що на неї напали в 1939 році. Тим паче, що вторгнення радянських військ до Польщі не було агресією. Схоже, в Кремлі С.Андреєву веліли забути про пакт Молотова-Ріббентропа, які поляками не були, а про поділ Польщі «подбали». Далі посол виправдав радянські репресії щодо представників польського визвольного руху. Насамкінець розлючений росіянин дорікнув Польщі за те, що нинішні її відносини з РФ найгірші від 1945 року. Таке блюзнірство посла можна було б списати на загальновідоме російське хамство… Та дуже скоро з'ясувалося, що це – система поведінки російських дипломатів у країнах перебування. А такі «системи» народжуються лише в Кремлі.

25 вересня посол РФ у Венесуелі Володимир Заємський звинуватив Польщу мало не у всіх злочинах XX століття. Під час Другої світової війни Польща нібито і з Третім рейхом співпрацювала, і влаштувала Голокост, а тепер ще й винна у початку війни в Україні. При цьому продовжує "оббріхувати" бідну Росію. Це стверджує Володимир Заємський у своїй статті для венесуельської газети Correo del Orinoco. Як повідомляє польська редакція Newsweek, дипломата з Росії дуже розлютила презентація польського фільму "Останній кореспондент", присвяченого подіям Другої світової війни. На прем'єрному показі в Каракасі польський посол Пьотр Качуба пригадав, що в 1939 році СРСР разом з нацистською Німеччиною розділили Польщу.

У відповідь на це посол РФ у своїй статті взявся пояснювати "правду" про тогочасні події. Як і його колега С.Андреєв, він стверджує, що ніякого вторгнення СРСР в Польщу у вересні 1939 року нібито не було. А тогочасна Варшава сама співпрацювала з Адольфом Гітлером. Як доказ він наводить Мюнхенський пакт, в якому Польща не була стороною підписання документу і не обговорювала ні з ким його умови. Поділ Польщі посол Росії заперечує, стверджуючи, що СРСР зайняв території Західної України, які Варшава включила до свого складу незаконно після Першої світової війни. Тому це не вторгненням.

Але найгірше Заємський залишив на останок. Він стверджує, що саме Польща винна у Голокості."Загально відомий факт, що антисемітизм в Польщі був поширений в часи війни. І саме це призвело до смерті великої кількості поляків єврейського походження від рук своїх співвітчизників, так само як і з вини нацистів. Ця бійня правдиво показана в оскароносному фільмі "Іда", в якому змальована справжня історія про те, що Голокост був скоєний самими поляками", – наголосив російський посол.

Далі Заємський звинуватив Польщу в початку нинішньої війни на Сході України. Він стверджує, що снайпери, які розстріляли "Небесну сотню", "пройшли навчання у Польщі".

Москва замовчує злочини НКВД і масові розстріли в 30-х роках, а також сталінські репресії, тому що сучасна Росія теж послуговується злочинними методами СРСР. Видання New York Times раніше писало, що Путін перетворив історію на політичну зброю проти Заходу. Пам'ятні дати Другої світової війни стали інструментом, щоб підігріти націоналізм в Росії і висловити свою неприязнь до лідерів Заходу. Також видання Time писало, що Росія переписує історію, щоб заплямувати Україну під час війни. Москва навіть спробувала звинуватити Україну в "геноциді" російськомовного населення на Сході країни.

За матеріалами інформагентств

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

НА ПОЛІ ЧЕСТИ

До Будинку вчителя прийшли люди, які знали і шанували Євгена Сверстюка і за життя найчастіше зустрічалися з ним саме в цьому приміщенні. Тому, як казали на вечорі (бо й справді таке відчуття було), здавалося, що ось-ось відчиняться двері і до зали зайде сивий, світлий і шляхетний чоловік. Євген Сверстюк відійшов у засвіти першого грудня минулого року. І на похороні, і тепер, на вечорі, – завжди печаль за ним була світлою. Такими ж були (і будуть) спомини про нього. Ми перебували в аурі його особистості. Усвідомлення всім суспільством значущості його постаті для України та українців світу, мабуть, прийде згодом, коли відбудеться очищення наших душ (чи прагнення хоча б до цього) від намулів іржавих і ми будемо спраглі тих незнищенних цінностей, які в усі віки сповідували українські Праведники.

На презентації виступали директор видавництва «Кліо» Віра Соловйова, настоятель храму Різдва Богородиці на Совках Валерій Копійка, дружина Сверстюка Валерія Андрієвська, відомі в Україні люди – Василь Овсієнко, Оксана Забужко, Олесь Шевченко, Ніна Матвієнко, Мирослав Маринович, Лесь Танюк і інші. Відзначали, що двотомник вийшов у світ дуже вчасно, в потрібний момент, аби ми не відчували так болісно «порожність крісла», в якому мав би сидіти Євген Сверстюк. «Тепер ці книжки прийшли замість нього», – сказав Мирослав Маринович. Додамо – унікальні книжки. Бо, крім спогадів та матеріалів слідчої справи, яку радянська влада порушила проти Євгена Сверстюка, і як наслідок – кара в сім років концтаборів і п'ять – заслання, книги містять унікальні світлини, які відтворюють не лише хронологію життя Євгена Сверстюк, а й візуальну хронологію епохи, зокрема, життя Волинського краю – його малої Батьківщини. Де-де, а саме там, у його рідному Сільці, нині мали б відбуватися заходи не лише вшанування пам'яті знаменитого земляка, а й вивчення та засвоєння (хай і запізніле) його світоглядних імперативів.

Провідний громадський діяч шістдесятництва, філософ, поет, літературознавець, в'язень сумління, щирий християнин, впродовж майже чверть століття – редактор християнської газети «Наша віра», один із фундаторів Громадської ініціативи «Першого грудня» говорить з нами, ненав'язливо радить – своїми роздумами, міркуваннями, мудрим і точним словом. «Прожите – як розмите», – вдумаймося, що означають слова Євгена Сверстюка, читаючи хоча б оті.

«Ми мали слово, і цього слова боявся наш ворог. Слово вбиває. Слово ранить. Утім, слово й смішить. «Слова, слова, слова», – каже Гамлет і поривається до дії зі шпагою.

Слово визріває повільно. Якщо відчуваєш грунт і є кому слухати слово, то можна витворювати якусь лінію самозахисту. Ми мали грунт. Коли вони казали, що то «підрив і ослаблення радянського державного ладу», ми сміялися, жартували, але розуміли, що то правда. Коли Василь Симоненко читав «Злодія» у присутності першого секретаря Черкаського обкому КПУ, а той почервонів і мовчав; коли він своїм виступом у січні 1963 року зневажив підтримку ідеологічного наступу Микити Хрущова і, по суті, зірвав його перед авдиторією Жовтневого палацу, вони зазнали поразки.

Якщо подібні виступи певної групи впливових літераторів повторюються перед численними авдиторіями, то це – війна словом. На полі честі комуністи (як і антиукраїнські сили загалом. – **Ред.**) *безсилі й приречені на поразку. Їхні перемоги – у кабінетних заходах...»*

«На полі чести потрібні не сміливі крикуни, а вмілі люди, які дають приклад гідності з дотриманням моралі й закону – на межі дозволеного. Це добра платформа для суспільної еволюції.»

«Любов до Бога створювала між людьми шляхетні стосунки.

Милосердя, що було вище особистості, служило Богові. Воно не принижувало... Мені зрозумілий глибокий сенс смирення, що входило в обов'язки особи. Воно підносило її та просвітлювало стосовно своєї ролі Посла.

Нарешті, мені зрозуміло, чому любов до Бога зробила людей відповідальними одне за одного та перетворила їхню надію на доблесть.

Особа має жертвувати собою задля загалу.

Велич моєї цивілізації в тому, що сто шахтарів уважають себе зобов'язаними ризикувати життям заради порятунку одного...»

Марія БАЗЕЛЮК

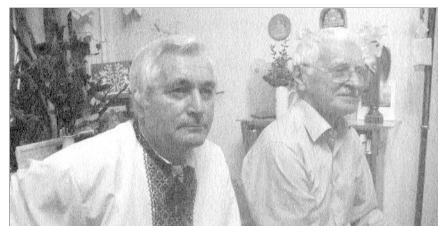
Закінчення. Початок на 1-й стор.

Після презентації книжки «Гоголь і українська ніч» у Львівському національному університеті імені Івана Франка. 1-й ряд: Раїса РУДЕНКО, Юрій ШУХЕВИЧ, Василь ОВСІЄНКО. 2-й ряд: Олександра ШУХЕВИЧ, Євген СВЕРСТЮК, Віра СОЛОВЙОВА, Олена ГОЛУБ. Вересень, 2013 р.

Дзвін «Андрій», відлитий коштом Євгена Сверстюка на знак світлої пам'яті сина Андрія

З Василем ОВСІЄНКОМ. 2013 р.

З дружиною. Липень 2013 р.

Син та невістка Євгена Сверстюка Андрій і Марія. 1980-ті роки

Світлини взяті з книги «Євген Сверстюк. На полі чести».

СТАРТУВАЛА ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ НА 2016 РІК

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

28 вересня в усіх відділеннях Укрпошти, операційних залах поштамтів, центрів поштового зв'язку, у пунктах приймання передплати, а також безпосередньо листоношами на доставних дільницях розпочалося приймання передплати на періодичні друковані видання за Каталогом видань України на 2016 рік.

Передплата триватиме до *16 грудня 2015 року включно*.

Редакція часопису Конгресу Українських Націоналістів «Нація і держава» звертається до читачів, українських патріотів із закликом передплатити наше видання на 2016 рік, активно підтримати його безперебійний вихід.

Інформуємо, що в 2016 році газета виходитиме один раз на місяць у форматі А3 на 16-ти шпальтах. Це дасть можливість редакції готувати якісніші аналітичні статті, матеріали з історії національно-визвольної боротьби, ідеологічні тексти, інтерв'ю, актуальні репортажі із зони АТО, життя партії, які і дотепер були на шпальтах нашої газети. Досить сказати, що часопис читають не тільки в Україні, а і за її межами. В числі наших постійних авторів відомий письменник, експерт Центру дослідження Росії Сергій Борщевський, мовознавець Тарас Марусик, провідний журналіст, спеціаліст з питань енергетичної безпеки України Наталка Прудка, Голова Всесвітньої ліги українських політв'язнів Богдан Качор та інші.

Повідомляємо, що наступного року ***вартість видання*** з доставкою для розповсюдження на території України становитиме:

на 1 міс. – 10,80 грн; на 3 міс. – 32,40 грн; на 6 міс. – 64,80 грн; на рік – 129,60 грн.

Запевняємо Вас, що в цей непростий для України час, редакція докладе усіх зусиль щоб нести до читача слово правди про наше минуле і сьогодення, формувати націоналістичний світогляд і самосвідомість українців, давати достойну відповідь недругам України і українців.

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 09715.

Редакція газети «Нація і держава»

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	**Правильно**
Властитель дум…	Володар (владар) дум (думок)…
Грудінка по чому?..	Скільки коштує грудинка?..
Діловиробник…	Діловод…
Поле захищає лісополоса…	Поле захищає лісосмуга…
Слідча предвзятість…	Слідча упередженість…
На предмет того, щоб виступити…	Для того, щоб виступити (маючи на меті виступити)…
Рухома сила індустрії…	Рушійна сила індустрії…
Стрімкий вітер…	Рвучкий (поривчастий) вітер…
Суровий батько…	Суворий батько…
Уманьська школа…	Уманська школа…
Хворобливі спогади…	Болісні спогади…
Нажати на клавішу…	Натиснути на клавішу…
Натерпівся страху…	Набрався страху…
Оборудовати цех…	Обладнати цех…
Тримати в єжових рукавицях…	Тримати в шорах (у міцних руках)…
У випадку незгоди сплатити штраф…	У разі відмови сплатити штраф…
При Хрущові…	За Хрущова…
Про це було відзначено…	Це було відзначено…
У двох кроках…	За два кроки…
Рішення щодо позбавлення повноважень…	Рішення про позбавлення повноважень…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **vmu1972@ukr.net**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195. АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669 ЄДРПОУ 2305606776 №26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9